

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφιοκεφαλῆς ἐπῆγε τὸν περασμένον χειμῶνα εἰς τὴν παιδικὴν χορὴν καὶ ὅταν ἀπεφάσιεν νὰ ἀπέλθῃ ἐξήγητος ἀπὸ τὸν ὑπέρτερον τὸ ἐπανωφθιόν του.

— Ὁ ἀριθμὸς σὰς ; τοῦ λέγει ὁ ὑπέρτερος. — Ὁ ἀριθμὸς μου ; Κύτταξε εἰς τὴν τσέπη του τοῦ ἐπανωφθίου μου ; ἐκεῖ τὸν ἔβαλα διὰ νὰ μὴ τον χάσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ θεὸς πρὸς τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν του, ὅστις πρῶτον φορὰν ἐπῆγε εἰς τὸ σχολεῖον :

— Ἐ, Γιαννάκη, πῶς σοῦ ἐφάνη εἰς τὸ σχολεῖον ;

Γιαννάκης. Παντοῦ, θεὲ μου, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Καὶ εἰς τὸ σπῆτι πέφτει ξύλο καὶ εἰς τὸ σχολεῖο ξύλο πέφτει.

Ἐστὴν ὑπὸ Σ. Σ. Λόντου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοῦ ἀτέλλονται μέχρι 19 Σεπτεμβρίου.

674. Ἀεξίγριφος.

Σὺ εἶσαι, σὺ ὁ ἴδιος τὸ πρῶτόν μου στοιχεῖον. Σ' τὸ δεύτερον ὁ νικητὴς λαμβάνει τὸ θραβέλον. Σ' τὸ πρῶτόν σου, φίλε μου, τὸ ἔδον μου θὰ εἴρηξ.

Φιατ' εἶνε τὸσον εὐκόλον που βέβαια το ἐξέρεις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τέου τοῦ Φοῖβου.

675. Συλλαβογρίφος.

Τὸ πρῶτον ἀριθμητικόν, νῆσος τὸ δεύτερόν μου, καὶ εἰς ὁ ἀγωνισματός εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μαυριδιῶ.

676. Στοιχειδγρίφος.

Διῶξε ρῶ καὶ βάλε γὰ καὶ εὐθὺς γοργὰ γοργὰ τὸ ρυάκι θὰ ἀρχίσῃ τὴν κοιλίᾳ σου νὰ γεμίσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δουρεῖου Ἰππου.

677. Στοιχειδγρίφος.

Ἦρωος τοῦ Μαραθῶνος ἂν τὰ τρία ἀποβάλλῃ ἀρχικά, εἰς δένδρον μέγα παρευθὺς τον μεταβλάσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

678-681 Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

682. Κεκρυμμένα ὄνόματα πτηνῶν.

Λέων Βάτραχος Θορυβωδὴς Κόκκινα Ἰδῶν, κατεπάτησαν αὐτόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου.

683. Ἦτα.

Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τῶν τῶν σταυροῦ αὐτοῦ ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρὸς τ' ἀριστερὰ καθεῖτω γραμμῇ ὄνομα ἀσθενείας, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ὄνομα πατρὸς ἀρχαίου ἥρωος, ἐν δὲ τῇ ὀριζοντίῳ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου.

684. Πυραμῖς.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, αἱ δὲ ἐξ ἑκατομμυρίων τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶσι τὸ ὄνομα ζώου, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ρωμαίων στρατηγῶν, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο σύνδεσμον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐλπίδου Κ. Ἀναστασιάδου.

685. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεῶ.

1, Περὶφημος φιλόσοφος. 2, Πορθμὸς. 3, Μέλος τοῦ σώματος. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 6, Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 7, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 8, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς. 9, Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

686. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Δι' ἀρχικά συλλαβὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

1, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος. 2, Πορθμὸς. 3, Ἀρχαῖος μουσικὸς. 4, Ζῶον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰφρας τοῦ Φαλῆρου.

687. Ἑλληνοσύμφωνον.

οὐ-εου-η-αὴ-εἰ-ο-εα-οη. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σεντιέρου Πουλιῆ.

688. Φωνηενδύσιμον.

Μιννν-δλον-σμβας-πννς-τχς-σχρρτ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Α. Χρησιτίου.

689. Γρίφος.

EN τέχνας H IA Νῶ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μ. Χρησιτίου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἰουλίου 1. 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχρὸν εἰς τὴν χορὰν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Δι' ἰσοδραμὰ ἔρχονται τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

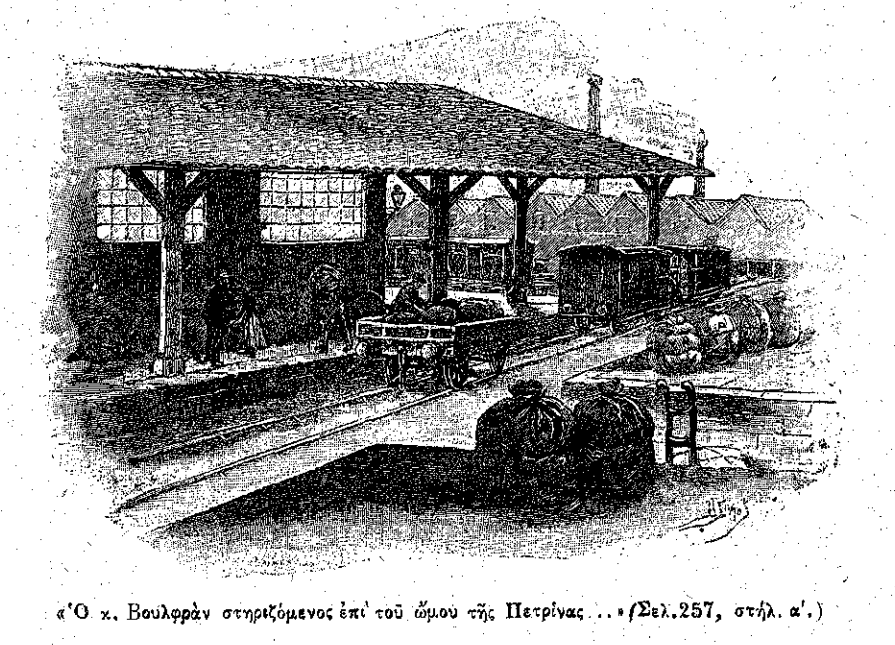
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιοτίσεως

Περίοδος Β'—Τόμ. 2ος.— Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Αὐγούστου 1898 Ἔτος 17ον.— Ἀριθ. 32

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 241]

Τῆς ἐρωτήσεως ταύτης μίαν ἀπόκρισιν εὖρεν, ὅτι ὄντως δὴ αἱ ἐκ τῆς Κυρίας Λαζαρά ἀγοραὶ τῆς ἡσάν ὑπερβολικαί, καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὰς ὁ κ. Βουλφρὰν ἐκρίνε περὶ τοῦ χαρακτῆρός τῆς ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς προσεπάθησε νὰ φανῇ ὅσον τὸ δυνατόν μετριώδων καὶ διακριτικῆ. Τὴν ὄρισε λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ ; ἢ μάλλον νὰ μὴ ἀγοράσῃ τίποτε ; Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀναζητήσῃ, διότι ὁ κ. Βουλφρὰν τὴ ἀπέτεινε λόγον ἀποτόμως. — Διὰ τί δὲν μου εἶπες τὴν ἀλήθειαν ; — Περὶ τίνος λέγετε ὅτι δὲν σας εἶπε τὴν ἀλήθειαν ; ἠρώτησεν ἔντρομος. — Περὶ τῆς διαγωγῆς σου ἀφ' ὅτου ἦλθες ἐδῶ. — Ἀλλὰ σας βεβαίω, κύριε, ὡς ὁμολοῦν ὅτι σας εἶπε τὴν ἀλήθειαν. — Μοῦτες ὅτι ἐμεις εἰς τῆς Φραγκίσκας. Καὶ ὅταν ἐφυγες ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ ἐπῆγες ; Μάθε ὅτι ἡ Ζηνοβία ἡ κόρη τῆς Φραγκίσκας ἐρωτηθεῖσα χθὲς ὑπὸ τινος, ὅπως ἤθελε πληροφορία περὶ σοῦ, εἶπεν ὅτι μίαν μόνον νύκτα ἐμεινες εἰς τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ἔπειτα ἐγίνες ἄφαντος καὶ κανεὶς δὲν εἴδευρε τί ἐκαμνες ἀπὸ τότε. Ἡ Πετρίνα ἤκουσε τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακρίσεως ταύτης μετὰ συγκινήσεως, ἀλλὰ καθ' ὅσον προὔχωρει ἀνεθάρρησε. «Μία ψυχὴ εἴδευρε τί ἐκαμνα ἀφ' ὅτου ἐφυγα ἀπὸ τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας.» — Τίς ; — Ἡ Τριανταφυλλιά, ἡ ἐγγόννη τῆς, ἡ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ σας βεβαίωσῃ ὅσα ἡ σὰς εἶπῃ, ἂν νομίζετε ὅτι ἀξίζει νὰ μάθετε τί εἰμποροῦσα νὰ κάμνω ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέραν. — Ἡ θέσις, τὴν ὅποιαν σοῦ προορίζω, ἀπαιτεῖ νὰ εἴδευρε τί εἶσαι. — Λοιπὸν, κύριε, θὰ σὰς το εἶπῃ. Καὶ ἀφ' οὗ το μάθετε, θὰ προσκαλέσετε τὴν Τριανταφυλλιά, θὰ τὴν ἐρωτήσετε χωρὶς ἐγὼ νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι δὲν σας ἐγέλασα.

«Ὁ κ. Βουλφρὰν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς Πετρίνας... (Σελ. 257, στήλ. α'.)

— Τοῦτο τῷ ὄντι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶπε μετὰ φωνῆς πρᾶυνθείσης, διηγήσου λοιπὸν. Καὶ ἐδιηγῆθη ἐκτραγωδοῦσα τὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, τὴν ἀηδίαν τῆς, τὰς στενοχωρίας τῆς, τὰς ναυτίας, τοὺς πνιγμούς τῆς. «Καὶ δὲν ἠδύνασο νὰ ὑποφέρῃς ὁ τί οἱ ἄλλοι παραδέχονται ; — Οἱ ἄλλοι δὲν ἐξῆσαν βέβαια, ὅπως ἐγὼ, εἰς τὸ ὑπαίθριον, διότι σὰς βεβαίω ὅτι δὲν εἶμαι εἰς τίποτε δύσκολος, καὶ ὅτι ἡ δυστυχία μ' ἐμάθεν εἰς πάντα νὰ ἀντέχω, εἰ δὲ μὴ, θὰ ἤμην ἀποθαμμένη καὶ δὲν νομίζω ὅτι εἶνε κακὸν νὰ προσπαθῆ τις νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον. — Λοιπὸν τὸ δωμάτιον τῆς Φραγκίσκας εἶνε νοσηρὸν ; — Ἄ ! Κύριε, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ το ἰδῆτε, δὲν θὰ ἐπετρέπετε νὰ κατοικοῦν εἰς αὐτὸ αἱ ἐργατρίαί σας. — Ἐξακολούθει.» Ἐδιηγῆθη ἔπειτα τὰ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς νήσου καὶ τὴν σκέψιν τῆς τοῦ νὰ κατοικήσῃ ἐν τῇ καλύβῃ. — Καὶ δὲν ἐφοβήθη ; — Εἶμαι συνηθισμένη νὰ μὴ φοβούμαι. — Λέγεις περὶ τῆς ἐντομῆς, ἡ ὅποια εἶνε τελευταία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σαίμπικῷ, ἀριστερά ; — Μάλιστα, Κύριε. — Ἡ καλύβη ἐκείνη εἶνε κτήμᾳ μου καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς ἀνεψιούς μου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκοιμήθη ; — Ὅχι μόνον ἐκοιμήθη, ἀλλὰ καὶ ἐεργάσθη, ἐφαγα, ἐκάλεσα μάλιστα εἰς γεῦμα καὶ τὴν Τριανταφυλλιά, ἡ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ σὰς το εἶπῃ, καὶ τὴν ἀφησα τὴν καλύβην, ὅταν μου εἶπατε νὰ μείνω με τοὺς μηχανικούς, καὶ τὴν νύκτα ὅπου ἐκοιμήθη εἰς τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, ὅπου εἰμπορῶ τώρα νὰ πληρώνω διὰ νὰ ἔχω χωριστὰ δωμάτιον μόνη μου. — Εἶσαι λοιπὸν πλουσία καὶ εἰμπορεῖς νὰ καλῆς εἰς γεῦμα τὴν συντροφισάν σου ; — Θὰ σὰς το εἴλεγα... — Ὅφείλεις νὰ μου εἶπες τὰ πάντα. — Νὰ χάνετε τὸν καιρὸν σας νὰ ἀκούετε ἱστορίας καριτσιῶν ; — Ἀφ' ὅτου δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ τον μεταχειρισθῶ ὅπως θέλω, εἶνε ἀτελειώτος, ἀτελειώτος... καὶ ἐρημοσκότεινος. Καὶ ἡ Πετρίνα εἶδε νέφος σκοτεινὸν

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Χώρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωση τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητριάς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ; Τίς γονεῖς δὲν θὰ προτιμῶσιν τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλεῖ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον ; — Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ὁλίγους πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος προσδίδονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπίστευτως εὐθηνῆν, ἦτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ —ἐλευθέρου ταχυδρομικῶν τελῶν— οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος. Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειράς ἐξαίρουμένοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντάνημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10ου φρ. 4—καὶ τοῦ 2ου φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κοστῆται δι' 100 ἔως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων εἰκόνων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τῆς ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα : Ὁ Ἀνοικτοκαρδὸς, ἐν τῷ 7ῳ τῷ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τ

διερχόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κ. Βουλφράν, τὸ νέφος ἐκεῖνο ὑπεδείκνυε τὰς λύπας ἀνθρώπου, ὃν πάντες ἐνόμιζον εὐδαίμονα καὶ πολλοὶ ἐφθόουν· ἐκ τοῦ τρόπου δὲ δι' οὗ εἶπε τὴν λέξιν « ἐρημοσκότεινος » ἡ καρδία τῆς Πετρίνας συνεκινήθη. Καὶ αὐτὴ, ἀφ' οὔτου εἶχε χάσιν καὶ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς καὶ ἔμεινε μόνη, ἐγίνωσκε τί ἐστὶ ἡμέρας ἀτελείωτοι καὶ ἔρημοι, πλήρεις μόνον φροντίδων καὶ μόχθων καὶ δυστυχιῶν, ἀνευ τινός ὅστις νὰ συμπονή, ὅστις νὰ παρηγορή, ὅστις νὰ φαιδρύνῃ. Ὁ κ. Βουλφράν οὐτε μόχθους ἐγίνωσκεν, οὐτε στερήσεις, οὐτε δυστυχίας, ἀλλὰ μὴπως αὐτὰ μόνον εἶνε ἐν τῷ κόσμῳ; καὶ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα δεινά, ἄλλα λύπαι; Αὐτὰς δὲ ἀκριβῶς ἐξέφραζον αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις, ὁ τόπος αὐτῶν καὶ προσέτι ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη ἢ κεκλιμένῃ, τὰ χεῖλη ἐκεῖνα καὶ αἱ παρειαὶ αἱ μεμπαρμμέναι, ἡ κατῆφεια ἐκείνη τοῦ προσώπου, ἡ προερχομένη βεβαίως ἐξ ἀναμνήσεων λυπηρῶν.

Ἐὰν ἐδοκίμαζε νὰ τον διασκεδάσῃ; Βεβαίως τοῦτο θὰ ἦτο λίαν τολμηρὸν εἰς αὐτὴν, ἥτις τόσον ὀλίγον ἐγίνωσκεν αὐτόν· ἀλλὰ δεατὶ νὰ μὴ τολμήσῃ, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐξήτει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, νὰ φαιδρύνῃ τὸ κατηφές ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ νὰ τὸ κινήσῃ εἰς μειδίαμα; Ἡδύνατο δὲ αὐτὴ νὰ τον παρατηρή, καὶ θὰ ἔβλεπεν ἔάν τον διεσκεδάσεν ἢ τον ἠνώχλει ἢ ὁμιλία τῆς.

Πάραυτα δὲ μετὰ φωνῆς ἰλαρᾶς, ἥτις εἶχε τὴν φαιδρότητα ἄσματος, ἤρχισε: «Τὸ νοστιμώτερον καὶ ἀπὸ τὸ γεῦμα μας εἶνε τὸ πῶς ἐπρομηθεύωμεν τὰ μαγειρικά σκεῦα διὰ νὰ το μαγειρεύσω καὶ πῶς χωρὶς τίποτε νὰ ἐξοδεύσω, πρᾶγμα ἀδύνατον εἰς ἐμέ, κατῶρθωσα νὰ ἐτοιμάσω τὰ φαγητά. Τοῦτο ἴσα ἴσα θὰ σας εἰπῶ ἀπ' ἀρχῆς, διότι θὰ σὰς ἐξηγήσῃ πῶς ἔζησα ἐντὸς τῆς καλύθης ἀφ' οὔτου ἀποκατεστάθην ἐκεῖ.»

Ἐν ᾧ ἐδιηγείτο, ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον τὸν κ. Βουλφράν, ἐτοιμὴ νὰ διακόψῃ τὴν διήγησιν, ἔάν παρετῆρει σημεῖα ἐνοχλήσεως, ἅτινα βεβαίως δὲν θὰ τὴν διέφευγον.

Ὁ μόνον δὲ ἐνώχλησιν δὲν ἐξεδήλωσεν ἀλλὰ καὶ τούναντιον μάλιστα περιεργίαν καὶ διάφορον.

«Καὶ τα ἔκαμες αὐτά!» ἐπανελάμβανε πολλάκις διακόπτων αὐτήν.

Τότε τὴν ἠρώτησε νὰ διηγηθῇ ἀκριθέστερον ὅσα εἶχεν εἶπη μετὰ συντομίας φοβουμένη μὴπως τον παραβαρύνῃ καὶ τῇ προέβαλεν ἐρωτήσεις ἐξ ὧν κατεφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ λάβῃ πληροφορίας ἀκριβεῖς οὐ μόνον περὶ τῆς ἐργασίας τῆς, ἀλλὰ ἰδίως περὶ τῶν μέσων ἅτινα εἶχε μεταχειρισθῆ πρὸς ἀναπλήρωσιν ὅσων τῇ ἔλειπον.

«Καὶ τα ἔκαμες αὐτά!»

Ὅτε δὲ ἀπεπεράτωσε τὴν διήγησιν τῆς ἐπέθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῆς.

«Καλὰ, εἶσαι ἀξιόλογος κόρη, καὶ βλέπω μετὰ χαρᾶς ὅτι θὰ εἰμπορέσης νὰ μας φανῆς χρήσιμος. Τώρα πηγαίνε εἰς τὸ γραφεῖον σου καὶ πέρασε τὴν ὄραν σου ὅπως θέλῃς. Κατὰ τὰς τρεῖς θὰ ἐξέλθωμεν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Τὸ γραφεῖον τῆς Πετρίνας, ἡ μᾶλλον τὸ τοῦ Κλέφτιν, οὐδὲν κοινὸν εἶχεν οὔτε κατὰ τὰς διαστάσεις, οὔτε κατὰ τὴν ἐπιπλωσιν πρὸς τὸ τοῦ κ. Βουλφράν, ὅπερ εἶχε τὰ τρία του παράθυρα, τὰ τραπέζια του, τὰς χαρτοθήκας του, τὰς μεγάλας καθέδρας του ἐκ πρασίνου δέρματος, τὰ σχέδια τῶν διαφόρων ἐργοστασίων κρημαίων ἐπὶ τῶν τοίχων ἐντὸς ξυλίνων πλακιδίων ἐπιχρῶστων καὶ ἦτο ἐπιβλητικώτατον καὶ ἀριστα κατηρητισμένον ὥστε νὰ παρέχῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν αὐτῷ ἀποφαιζομένων ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

Μικρότατον τούναντιον ἦτο τὸ γραφεῖον τοῦ Κλέφτιν ἔχον ἐν μόνον τραπέζιον καὶ δύο καθίσματα, θήκας ξυλίνας μαύρας καὶ χάρτην τῆς γῆς, ἐφ' οὗ σημάζαι διαφόρων χωρμάτων ἐδείκνυον τὰς κυριωτάτας γραμμάς τῆς ναυτιλίας. Ἄλλ' ὅμως ἐφαίνετο φαιδρὸν εἰς τὴν Πετρίναν τὸ δάπεδον αὐτοῦ τὸ καλῶς ἐστιλβωμένον, τὸ μεσημερινὸν αὐτοῦ παράθυρον μετὰ κατακτετάσματος ἐξ ἰνδικῆς καννάβως μετὰ σχεδίων ἐρυθρῶν, τῇ ἐφαίνετο φαιδρὸν οὐ μόνον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ καὶ διότι, ἀφίνουσα τὴν θύραν τῆς ἀνοικτῆς, ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ ἐνίοτε νὰ ἀκούῃ, ὅτι συνέβαιναν ἐν τοῖς παρακειμένοις γραφείοις ἦσαν δὲ δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Βουλφράν τὰ γραφεῖα τῶν δύο ἀνεψιῶν, ἔπειτα ἦτο τὸ λογιστήριον καὶ τὸ ταμεῖον καὶ ἀπέναντι τὸ τοῦ κ. Φαβρῆ, ἐν ᾧ ὑπάλληλοι ἐσεχέδιζον πρὸ ὑψηλῶν καὶ κεκλιμένων τραπέζων.

Ἐπιπλῆθον δὲν εἶχεν ἐργασίαν, οὐδὲ ἐτόλμα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Κλέφτιν, ἐκάθισε παρὰ τὴν θύραν καὶ διήλθε τὴν ὄραν τῆς ἀναγινώσκουσα λεξικά, τὰ μόνον βιβλία ἀποτελοῦντα τὴν βιβλιοθήκην τοῦ γραφείου τούτου.

Τέλος ἐσήμανεν ὁ κῶδων τοῦ γεύματος καὶ ἡ Πετρίνα ἐξῆλθεν ἐκ τῶν πρώτων, ἀλλ' καθ' ὅδον συνήτησαν αὐτὴν ὁ Φαβρῆς καὶ ὁ Μομπλῆς πορευόμενοι καὶ αὐτοὶ εἰς τῆς κυρᾶ Φραγκίσκας.

«Ἐ, δεσποινίς, τώρα εἶσαι λοιπὸν συνάδελφός μας» εἶπεν ὁ Μομπλῆς, οὐδόλως λησμονῶν τὴν ἐν Σαιμπιτῶ ταπεινώσιν τοῦ καὶ θέλων νὰ τῇ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα.

Ἡ Πετρίνα ἐταράχθη ὀλίγον αἰσθαν-

θεῖσα τὴν εἰρηνίαν τῶν λόγων τούτων ἀλλὰ ταχέως συνῆλθε.

«Ἰδιότητάς σου συνάδελφος ἔχι, κύριε εἶπεν ἡσυχῶς, ἀλλὰ τοῦ Πέτρου.»

Ὁ τρόπος τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἤρπεν ἀναμφιδόλως εἰς τὸν μηχανικὸν διότι στρεφόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν τῇ ἐμειδίασε τὸ δὲ μειδίαμα ἐκεῖν ἦτο ἐνίσχυσις ἅμα καὶ ἐπιδοκιμασία.

«Ἀφ' οὗ ἀναπληροῖς τὸν Κλέφτιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Μομπλῆς ἀνθρώπων φύσει ἐπιμόνος.

— Εἶπε μᾶλλον ὅτι ἡ δεσποινίς λάττει τὴν θέσιν του, εἶπεν ὁ Φαβρῆς.

— «Δὲν εἶνε τὸ αὐτό;

— Οὐδόλως, διότι ἐντὸς δέκα, δεκά πέντε ἡμερῶν, ὅταν ὁ κ. Κλέφτιν ἀναρῶσῃ, θὰ λάβῃ πάλιν τὴν θέσιν του, τοῦ δὲ δὲν θὰ ἐγίνετο, ἔάν δὲν εὐρίσκετο δεσποινίς νὰ τοῦ τὴν φυλάξῃ.

— Μοι φαίνεται ὅτι σὺ ἀφ' ἐνός καὶ ἐγὼ ἀφ' ἐτέρου συνετελέσαμεν εἰς τοῦτο.

— Καθὼς καὶ ἡ δεσποινίς. Ὅσοι ὁ κ. Κλέφτιν χρεωστῆται καὶ εἰς τοὺς τρεῖς μας ἓνα κερί, ἔάν ποτε ἠκούσθῃ προσιστάντης νὰ ἤναψε κερία πρὸς ἄλλο σκοπὸν παρὰ πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν.

Ἐὰν ἡ Πετρίνα παρενόει τὴν ἀληθινὴν ἔνοιαν τῶν λόγων τοῦ Μομπλῆ, ἀλλ' ὁ τρόπος αὐτῶν ἐν τῷ ἐστατορῆ τῆς κυρᾶ Φραγκίσκας ἐπληροφόρησε αὐτὴν κάλλιστα· διότι δὲν εἶχε τετὴν πινάκιόν τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ αὐτῶν ἢ θὰ ἐγίνετο ἔάν τὴν θεώρουσαν ὡς συνδέλφον, ἀλλ' ἐν χωριστῷ τραπέζῳ, μὲν ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ, ἀλλ' ἐν τῷ γωνίᾳ, καὶ πρῶτον ἐκομίζετο τὸ φαγητὸν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐξέλεγον τὰ ἄστα τεμάχια, καὶ ἔπειτα πρὸς αὐτὴν.

Ἄλλα τοῦτο οὐδόλως τὴν ἐπέπαινε τί τῇ ἐμελε ἔάν πρώτη ἐλάμβανε τὸ φαγητὸν ἢ τελευτάα καὶ ἔάν τὰ ἀριστὰ τεμάχια εἶχον ἐξηφανισθῇ; Τὸ σπουδαῖον ἦτο ὅτι ἐκάθητο πλησίον των καὶ ἠκουε τὴν συνδιάλεξιν των, ἐκ τῶν λόγων των δὲ ὀδηγομένη θὰ προσπαθῆ νὰ προδιαγράψῃ τὴν πορείαν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυσχερειῶν ἃς ἐμελλε νὰ κατανικήσῃ. Ἐκεῖνοι ἐγίνωσκον τὰς ἐξαιτίας τοῦ καταστάματος, ἐγίνωσκον τὸν κ. Βουλφράν, τοὺς ἀνεψιούς του, τὸν Ταλουέ, ὃν τοσοῦτον ἐφοβεῖτο ἡ Πετρίνα. Ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν ἠδύνατο νὰ φωτίσῃ τὴν ἄνοιάν τῆς, εἰς λόγος αὐτῶν δεικνύον κινδύνους οὓς αὐτὴ οὐδ' ὑπέκπευε καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ τοὺς ἀποφυγῇ. Δὲν θὰ ἐπραττεν ἔργον κατασκευῆς ἢ ἀτακουστοῦ· διότι αὐτοὶ εἴξευον ὅτι δὲν ἦσαν μόνον ὅτε συνωμίλων λοιπὸν ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ὠφεληθῆ τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν.

Δυστυχῶς τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἢ συνδιάλεξις των περιεστράφη καθ' ὄλον τὸ πρόγευμα εἰς θέματα ἀδιάφορα εἰς αὐτὴν περὶ πολιτικῶν, περὶ κυνηγίου, περὶ

κατακρήματός τινος σιδηροδρομικοῦ, καὶ ἔν τῷ ἔργῳ εἶχε χρεῖαν νὰ προσποιηθῇ ἀδιανοήτως ἵνα μὴ φανῇ δῆθεν ὅτι προσέχει εἰς τοὺς λόγους των.

Ἄλλως τε ἦτο ἠναγκασμένη νὰ σπεύσῃ, ἵνα ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Τριανταφυλλίαν καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ἀνακαλύψῃ πόθεν εἶχε μάθῃ ὁ κ. Βουλφράν ὅτι ἔπασ μόνον εἶχε κοιμηθῆ εἰς τῆς κυρᾶ Φραγκίσκας.

«Ὅταν ἐλείπαμε ἔς τὸ Πικκινὸν ἦλθε ὁ Λιγνός ἔς τὴν θεῖα τὴ Ζηνοβία καὶ τῆς ἔπειτα ἓνα σωρὸ λόγια γὰρ ἔνεα καὶ ἔπειτα, δὲν εἶνε δὰ καὶ δύσκολο πρᾶγμα νὰ τῆς πᾶρη κανεὶς λόγια ἀφορμῆ γυναικὸς νὰ γλωσσέσῃ. Τοῦ εἶπε λοιπὸν ὅτι μὴ μόνον νύκτα ἐπλάγιασε ἐδῶ καὶ ἔπειτα ἄλλα.

— Τί ἄλλα;

— Δὲν ἔξρω, γιὰτὶ δὲν ἤμουν ἐδῶ· ἀλλὰ ἴσως πιά νὰ βάλῃς μετ' ἐμὲ τὸ νοῦ σου τὰ χειρότερα. Τὸ καλὸ εἶνε πού δὲν σου βγήκαν σὲ κακό.

— Τούναντιον ἐβγήκαν σὲ καλὸ, διότι μὴ τὴν ἱστορίαν μου διεσκεδάσα τὸν κ. Βουλφράν.

— Θὰ τα εἶπω καὶ ἐγὼ ἔς τὴν θεῖα Ζηνοβία καὶ θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό τῆς.

— Μὴ τὴν ἐρεθίζῃς ἐναντίον μου.

— Ἄμ' τί ἀνάγκη τὴν ἔχεις τώρα καὶ! Σὰν μάθῃ τὴν θέσιν πού σου δίνει Βουλφράν, θὰ γίνῃ καλλίτερη φιλοκῆ σου... ἔς τὸ φανερό. Νὰ ἰδῆς ἄρα. Μανᾶχα ἂν δὲν θέλῃς νὰ τα μάθῃς ὁ Λιγνός, μὴ τῆς πῆς τίποτα.

— Μείνε ἡσυχῇ.

— Εἶνε κακία γυναῖκα.

— Τώρα πού μ' ἀνοίξῃς τὰ μάτια, ἠνοιά σου.»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

Τὴν ἀνοίξι βλαστοῦν λουλουδία καὶ ἀνοίγουν ἄνθη ἔς τὰ κλαδιὰ καὶ κυνηγοῦνε πεταλούδια μὲς ἔς τὸ λιβάδι τὰ παιδιὰ.

Τὸ θέρος κόπτουν καὶ θερίζουν αὐτὰ που ἔσπειραν ἔς τὴ γῆ καὶ ἀλωνίζουν καὶ λιχνίζουν τὰ σιτηρὰ οἱ γεωργοί.

Θηινόπωρο τρυγοῦν τ' ἀμπέλια, τρυγοῦν τὸ καθ' ὄπωρικό, κάμνουν κρασὶ μὲς ἔς τὰ βαρέλια καὶ ψύνουν ἐψίμο γλυκό.

Χειμῶνα κυνηγοῦν τὰ λάφια, λέν παραμύθια ἔς τὴ γωνιά, καὶ ξανασπέρνουν τὰ χωράφια ἅμα περᾶσῃ ἡ παγωνιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 247)

Σήμερον σταματῶ ἔως ἐδῶ, διότι μετ' ὀλίγον πρέπει νὰ σταλοῦν εἰς τὸν σταθμὸν τὰ γράμματα. Τὴν προσεχῆ φορὰν θὰ διηγηθῶ περισσότερα εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀνεψιούς μου περὶ τῆς παραδόξου ταύτης χώρας.

Ἀσπάζομαι μικροὺς καὶ μεγάλους.
Θρασύβουλος.

Ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολήν, σιωπῇ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς· ἔπειτα ὅμως ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν ὅλοι μαζί· ἕκαστος εἶχε σκεφθῆ κατὶ, τὸ ὅποῖον ἤθελε νὰ ἀνακοινώσῃ.

— Πατέρα, ξαναδιάβασε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ γράμμα! εἶπεν ὁ Λεωνίδας ἰκετευτικῶς.

— Τὸ βράδυ, μικρὲ μου, τώρα δὲν ἔχω καιρὸ, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ καὶ ἐπήγυν εἰς τὸ δωμάτιόν του, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεχώρησε καὶ ἡ μήτηρ των. Ἡ ἀδελφὴ των Μαρία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κοῦκλάν τῆς καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔμειναν μόνον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν παιδιῶν ἔλαμπον, παρατηροῦντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ὡς νὰ συνεννοοῦντο διὰ τοῦ βλέμματος.

— Τί ὠραία πού θὰ εἶνε νὰ εὐρεθῇ κανεὶς σὲ τέτοιες περιπέτειες! εἶπεν ὁ Λεωνίδας.

Ὁ μεγαλύτερος ἐνευσε καταφατικῶς καὶ παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν οὐρανόν.

— Τί ἔχεις, Θρασύβουλε, λέγε, εἶπεν ὁ Λεωνίδας.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐνευσε ὁ Θρασύβουλος καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἔτρεξαν εἰς ἀπομακρυσμένον μέρος τοῦ κήπου· ἐκεῖ ὁ Θρασύβουλος ἐστάθη καὶ ἔπιασε τὸν Λεωνίδαν ἀπὸ ἐν κομβίον τοῦ ἐπενδύτου του.

— Εἰμπορούσαμε καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν ὅ, τι ἔκαμε ὁ θεός, φθάνει νὰ θέλῃς, εἶπε.

Ὁ Λεωνίδας ἠνοῖξε μεγάλους ἐξ ἐκπλήξεως ὀφθαλμούς.

— Ἄλλὰ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα εἰς τὴν Ἀφρικὴν! ἀπήντησε.

— Εἶσαι κουτός, καίμενε.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπὸν; ἠρώτησε μεσιγαλὴν φωνῇ.

— Φοβεῖσαι, Λεωνίδα; ἠρώτησεν ὁ Θρασύβουλος.

— Ὁχι, διόλου, ἀπήντησεν ὁ μικρός.

— Καὶ ἂν ἀκόμη βρεθῆς ἔξω τὴν νύκτα;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Λεωνίδας ἂν καὶ ἠσθάνθη κάποιαν ἀνησυχίαν ἐντὸς του.

— Ἀῦριον εἶνε Κυριακὴ, ἐξηκολούθησεν ὁ Θρασύβουλος.

Ὁ Λεωνίδας δὲν ἐνόησε τί ἤθελε νὰ εἶπῃ μετὰ τοῦτο ὁ Θρασύβουλος.

— Λοιπὸν ἠμποροῦμεν νὰ τρέχωμεν ἔξω ὅσο θέλομεν, χωρὶς κανεὶς νὰ μας

ἐμποδίσῃ. Ἐέρεις λοιπὸν τί θὰ κάμωμεν;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Λεωνίδας.

— Θὰ πάμε νὰ εὐρωμεν τὸν θεόν.

— Καὶ θὰ μας ἀφίσῃ ὁ πατέρας;

— Ἄν τον ἐρωτήσωμεν, δὲν θὰ μας ἀφίσῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τον ἐρωτήσωμεν.

— Ναι, μά...
— Μὴ γίνεσαι δὰ τόσον ἀνόητος, Λεωνίδα! δὲν εἶπαμὲ πῶς θέλομε νὰ ἰδοῦμε περιπετείας ὅπως ὁ θεός;

Ὁ Λεωνίδας τὸ εἶχε πρᾶγματι λησμονήσῃ, ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἐνθυμήθη ἤκουσεν εὐμενῶς τὰς προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὴν ἀκόλουθον πρωῖαν ὁ οὐρανός ἦτο καθαρὸς καὶ ἀνεφελος, ὑπεβοήθη λοιπὸν τὰ σχέδια τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἀφ' οὗ ἔλαβον παρὰ τῆς μητρός των τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ δάσος καὶ ἔλαβον μαζί των ὀλίγον ψωμί καὶ φαγητὸν ἐξεκίνησαν παιδρῶι.

Ὁ Λεωνίδας δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστημένος κατὰ βάθος· ἤξευρεν ὅτι δὲν ἦτο καλὸν αὐτὸ τὸ ὅποῖον ἔκαμαν, ἀλλ' ὁ Θρασύβουλος συμπαρέσυρεν αὐτόν.

— Εὐρεῖς τὸν δρόμο, Θρασύβουλε, πού πάγει εἰς τὸ κτῆμα τοῦ θεοῦ; ἠρώτησεν ὁ Λεωνίδας ἀφ' οὗ ἐβάδισαν ἡμίσειαν περίπου ὄραν.

— Ὁχι, ἀλλὰ καλλίτερα, θὰ διασκεδάσωμεν περισσότερον, ἀπήντησεν ὁ Θρασύβουλος· ἡ ἀπάντησις αὕτη ὅμως ἐνέβαλε τρόμον εἰς τὸν Λεωνίδαν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὄραν ἀκόμη ὁ δυστυχῆς Λεωνίδας ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πείναν· ἐπειδὴ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ὁ Θρασύβουλος εὐρέθη παραδόξως εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκάθησαν παρατὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ καὶ ἔφαγον μέρος τῆς τροφῆς τὴν ὅποιαν εἶχον παραλάβῃ μαζί των.

— Τώρα πρέπει νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὸ δάσος· εἶπεν ὁ Θρασύβουλος, ἀναπηδήσας.

— Δὲν μου λές, Θρασύβουλε, αὐτὸ εἶνε τὸ δάσος πού περάσαμε μετὰ τὴν ἀμαξάν ὅταν ὁ θεός μας ἐπήρε εἰς τὸ κτῆμά του;

— Ναι, εἶπεν ὁ Θρασύβουλος καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σκιερὸν καὶ δροσερὸν δάσος, ὅπου ἡ ὀδοποιία ἦτο πολὺ περισσότερον εὐχαριστος παρὰ ἐπὶ τῆς κοινορτώδους ὁδοῦ. Τὰ παιδιὰ φαιδρῶς τραγουδοῦντα ἐπροχώρουν· καὶ πότε ἐσταμάτουσαν νὰ ἀκούσωσιν ἐν πτηνῶν τὸ ὅποῖον ἐκελάδει ἐντὸς τοῦ φυλλώματος, πότε ἔτρεχον νὰ συλλάβωσι πεταλούδαν ἢ ἐμάζεον κόμαρα.

Ἐβάδισαν ἀρκετὴν ὄραν· ἀλλ' ὁ Λεωνίδας ἤρχισε νὰ κουράζεται καὶ ἠρώτησε: — Κοντεύομεν νὰ φθάσωμεν, Θρασύβουλε;

— Τί λέγεις; ἀνεφώνησεν ὁ Θρασύβουλος δυσηρεστημένος· θυμᾶσαι πόσον μακρὰ εἶνε τὸ κτῆμα τοῦ θεοῦ. Θὰ

περάσωμεν τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος· θὰ εἶνε τόσον εὐμορφά· ἂν ὅμως φοβῆσαι πολὺ, προσέθηκε παρατήρησας τὴν μελαγχολικὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, τότε ἄς περιπατοῦμεν γρηγορώτερα διὰ νὰ εἴμεθα ἐκεῖ τὸ βράδυ.

— Δὲν φοβοῦμε, ἀπήντησεν ὁ Λεωνίδας με καταστελλόμενον στεναγμὸν· ἀλλὰ δὲν νομίζεις πως πρέπει κατὰ νὰ φαίμε ;

Βεβαίως ἢ προμήθεια τῶν τροφῶν δὲν ἐπέτρεπε τόσον συγχὴν κατανάλωσιν, ἐπειδὴ ὅμως ὁ στόμαχός του ἐσυμφῶνει με τὸν Λεωνίδα ἐδωκεν εἰς αὐτὸν ἓν τεμάχιον ἄρτου καὶ κρούου ψητοῦ· δὲν ἔλειψεν ὅμως νὰ του εἶπῃ·

— Περισσότερον δὲν ἤμποροῦσα νὰ σοῦ δώσω, γιὰ τὸ βράδυ δὲν ἔχωμε τίποτε.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ σιωπηλοὶ ἔφαγον τὸ μεριδίον των, ὅτε δὲ ὁ μικρότερος ἐπρότεινε νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον, ὁ Θρασύβουλος συγκατένευσε προθύμως, τὰ δὲ δύο παιδιὰ ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς μαλακῆς χλόης. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνωμίλησαν ἀκόμη, ἀλλ' ὁ μικρὸς Λεωνίδας ἦτο καταβέβλημένος ἀπὸ τὸν ἀσυνήθιστον κόπον καὶ ἐθυβίσθη ταχέως εἰς ὕπνον, μετ' ὀλίγον δὲ ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά του καὶ ὁ Θρασύβουλος.

Ὅτε ἐξύπνησεν, εἶχε δύση ἤδη ὁ ἥλιος, ἀνεπῆδησε λοιπὸν καὶ ἀνέκραξε :

— Σῆκω, Λεωνίδα, καιρὸς νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας.

Ὁ μικρὸς ἀνεσηκώθη μισοκοιμισμένος, ἔτρεμε δὲ ἐκ τοῦ ψύχους.

— Εἰς τὸ σπιτί πάμε ; ἠρώτησε.

Ὁ Θρασύβουλος παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ὀργῆς.

— Εἶπαμὲ πως θὰ ἰδοῦμεν κινδύνους καὶ περιπετείας ὅπως ὁ θεὸς Θρασύβουλος· ἀλλὰ εἶδαμε ἕως τώρα τίποτε ;

Ὁ Λεωνίδας ὠμολόγησεν ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχε δίκαιον, στεναζῶν δὲ ἠκολούθησε τὸν Θρασύβουλον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ δάσος ἐγένετο σκοτεινότερον καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὄραν ἐδήλωσεν ὁ Λεωνίδας ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Ὁ Θρασύβουλος παρετήρησε περίξ.

— Τότε ἄς ἀναβῶμεν εἰς ἓν δένδρον, εἶπεν, ὅπως ἔχαμε καὶ ὁ θεὸς Θρασύβουλος.

Μετ' ὀλίγον εὔρε μίαν ὀξωδὴν δρῦν εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο εὐκολὸς ἢ ἀνάβασις, με τὴν βοήθειαν δὲ τοῦ Θρασυβούλου εὔρεν ὁ Λεωνίδας ἂν ὄχι ὅλως διόλου ἄνετον ὅμως ἀρκετὰ ἀσφαλῆ θέσιν εἰς τοὺς πλατεῖς κλάδους της. Ὁ Θρασύβουλος ὅστις ἐτοποθετήθη πλησίον του ἐξέβαλεν ἓν σχοινίον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Τώρα, εἶπε, θὰ σε δέσω.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 246).

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὠραῖα, καὶ θὰ μ' ἀρέσῃ ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Παῦλος, ὅστις εὐχαριστεῖτο νὰ λαμβάνῃ τὸν λόγον ἐξ ὀνόματος ὄλων. Μ' ἀρέσει ὁ ὠραῖος κήπος, τὰ ὠραῖα δένδρα καὶ τὸ μικρὸν ἀναδρυτήριον που πετᾷ τόσον ὑψηλὰ τὸ νερὸ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφερον τὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν λοχαγόν, ἀλλ' οὗτος ἐθήκεν αὐτὴν εἰς τὸ θηλάκιόν του, ἀφήσας τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν ἀντιπολιτεύσιν νὰ λύσουν μόναι τὰς ὑποθέσεις των.

Ἔως τώρα εἶχε θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πολιτικὴν· Ἀλλὰ διατὶ τώρα ἄφινεν ὁ γέρον τὰς συνθεσίας του ;

Εἶχεν ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ δείξῃ εἰς τὸν Ἰάκωβον ὅλον τὸ κτήμα καὶ τὰ περίξ αὐτοῦ· ἠσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν ἔχων πλησίον τὸ σοβαρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁμοιάζων τόσον πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Χάριν αὐτοῦ ἤρχισε μακρὰν διήγησιν περὶ τῶν παιδικῶν του χρόνων καὶ τῶ διηγῆθῃ ἐν λεπτομερίᾳ πῶς ἔπαιζε μετὰ τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων.

Ἐνίοτε ὁ λοχαγὸς ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τοὺς παλαιούς ἐκείνους χρόνους· τὸ παιδίον ἐμειδία, ὠμίλει, ὅπως ὁ Ἰάκωβος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἢ δὲ καταπληκτικὴ ἐκείνη ὁμοιότης κατεμάγευε τὸν γηραιὸν στρατιώτην.

Ἐν ᾧ ὁ θεὸς καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀνεψιὸς εἶνε μόνον, ἄς ἴδωμεν ὀλίγον τί κάμνουν καὶ τί σκέπτονται οἱ ἄλλοι ἀδελφοί.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας διασκεδάζουσαν μετὰ τὴν ψυχὴν των. Ἐθαύμασαν τὸν κῆπον χωρὶς νὰ πειράξωσι τὰ φυτὰ, περιτῆλον δὲ ὅλους τοὺς διαδρόμους χωρὶς νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὰς πρασιάς.

Ἐνίοτε πεταλοῦδα μετὰ παρδαλὰ περὰ ἐσκανδάλιζεν αὐτοὺς καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν τριανταφύλλων, τὰ ὅποια ἐταλαντεύοντο εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας.

Ἐν μόνον χάρισμα ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν παιδίων καὶ τοῦ περωτοῦ ἐντόμου, ἢ ἀπαγόρευσις τοῦ θεοῦ ἢ ὅποια ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀνεψιῶν νὰ πατήσωσι τὴν χλόην ὅπου ἐφύοντο τὰ ῥόδα. Τὸ χάρισμα τοῦτο ἦτο ἀπλῶς ἠθικόν, ἀλλ' ἤρκει, καὶ τὰ παιδιὰ δὲν διεσκέλισαν αὐτό.

Ἐπειτα πλησιάσαντες εἰς τὸ ἀναδρυτήριον ἔρριψαν εἰς τὴν δεξάνην ψυχία ἄρτου προερχομένου ἐκ τοῦ προγεύματος.

τὰ χρυσόψαρα κατεβρόχθισαν αὐτὰ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Ἐπειτα τὰ δύο παιδιὰ ἔπαιζαν βόλους· τοῖς ἀρέσει τὸ παιγνίδιον τοῦτο καὶ το παίζουν μετὰ πολλὴν τέχνην.

Ἀλλὰ κουράζεται κανεὶς καὶ ἀπὸ ὠραιότερον παιγνίδιον, τὰ παιδιὰ λοιπὰ ἰδόντα τὴν θεῖαν Συλβίαν, ἤτις ἐκάθητο εἰς τὸν ἐξώστην μετὰ τὸ ἐργόχειρόν της ἐκάθησαν πλησίον της.

Ἡ ἀγαθὴ θεῖα παρετήρησε μετὰ σπουδὴν τὰ παιδιὰ καὶ ἠρώτησε :

— Στενοχωρεῖσθε, παιδιὰ μου ;

Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπήντησεν :

— Ὅχι, θεῖα· ἡ μάμμη ἔλεγε δὲν εἶνε καλὸν νὰ στενοχωρῆται κανεὶς μοναχὰ ὅσοι δὲν ἔχουν τί νὰ κάμω στενοχωροῦνται. Ἡμεῖς ὅταν ἤμαξί της ποτὲ μας δὲν ἐστενοχωροῦμεθα. Ἐπιγυαίναμεν εἰς τὸ σχολεῖον ὅταν ἐπιστρέψαμεν εἶχαμεν ἐργασίαν, πρεπε νὰ μάθωμεν τὰ μαθηματὰ καὶ νὰ γράψωμεν τὰς ἐξηγήσεις καὶ τὰς ἐκθέσεις μας. Ἀφ' οὗ τὰ ἐτελεύτησαμεν ὅλα, ἐπαιζάμεν εἰς τὴν αὐλήν ἡμεθα εὐχαριστημένοι. Ἡ μάμμη δὲ μας ἐμάλωνε πολὺ αὐστηρὰ ἂν ἐκάναμεν κανὲν σφάλμα, ἀλλὰ μᾶς ἔδειχνε πῶς ἦτο λυπημένη καὶ ἔλεγε : Πέτρε μου ἢ Ἀνδρέα μου, ἀπόψε θὰ πάτε νὰ με μνηστὴ χωρὶς νὰ ἐλθετε νὰ με φιλήσετε. Αὐτὴ ἡ τιμωρία ἦτο πολὺ σκληρὰ καὶ ὅταν ἐτύχαινε νὰ τιμωρηθῶ μ' αὐτὸν τρόπον ἔτρεχα νὰ κρυθῶ γρήγορα ἐν τὴν κλίνην μου καὶ μοῦ ἐφαίνετο πῶς ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἦτο σιμὰ μοῦ καλὸς μου ἄγγελος, καὶ ἐνοιόθα κατὰ μοῦ λείπη ἀφ' οὗ ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖρά μου τὸ φίλημα τῆς μάμμης.

— Εἶσατε καλὰ παιδιὰ, εἶπεν ἡ Συλβία.

— Θεῖα, εἶπε καὶ ὁ Ἀνδρέας, θέλω νὰ σοῦ ὁμιλοῦμεν κάποτε διὰ τὴν μάμμη μας ; δὲν θὰ μας μαλώνῃς αἶ, ἂν σοῦ ὁμιλοῦμεν ; Δὲν τολμῶμεν νὰ το εἰποῦμεν εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὁ ὅποιος δὲν ξεῖται διατὶ δὲν θέλει νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν καλὴν μάμμην μας.

— Μὴν ἀπορῆτε, καλὰ μου παιδιὰ. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ἰάκωβος ὅλο τὴν σκελοῖται τὴν καλὴν μάμμην σας, καὶ θέλει νὰ γίνετα δι' αὐτὴν λόγους, διότι πληγῆ εἶνε ἀκόμη ἀνοιγμένη ἡ καρδιά δια τοῦ. Μαζὶ μου ὅμως ἠμπορεῖτε νὰ ὁμιλήτε ἐλευθέρως διὰ τὴν μάμμην σας. Ἐνοῶ τὴν λύπην σας, καλὰ μου παιδιὰ, καὶ βλέπω μετὰ πολλὴν χαρὰν ὅτι δὲν λησμονεῖτε τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ ἀφωσιωμένην γυναῖκα, ἢ ὅποια ἐφρόντισε τόσον πολὺ διὰ σᾶς καὶ ἀγρύπνησε πλησίον σας καὶ ὑπῆρξεν ἡ Θεῖα πρόνοια διὰ σᾶς.

Τὰ δύο παιδιὰ ἤκουσαν μετὰ εὐχαρίστησιν τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους τῆς θεῖας Συλβίας.

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Εἰς τὰς μικρὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν εἶνε σχολεῖα ποῦ μαθητῶν γράμματα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας.

Ἐλάτε νὰ πάμε μαζὶ εἰς ἓν τέτοιο σχολεῖον. Ὅλο τὸ σχολεῖον εἶνε μία καμαρούλα.

Εἰς τὸ μέσον κάθηται ἡ διδασκάλισσα, ἡ κυρία Ἐλένη, καὶ τριγύρω τὰ παιδιὰ· εἶνε κορίτσια καὶ ἀγόρια μαζὶ.

Ἡ κυρία Ἐλένη ἐξετάζει τὴν Εὐθαλία· οἱ ἄλλοι προσέχουν καὶ προσμένουν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των.

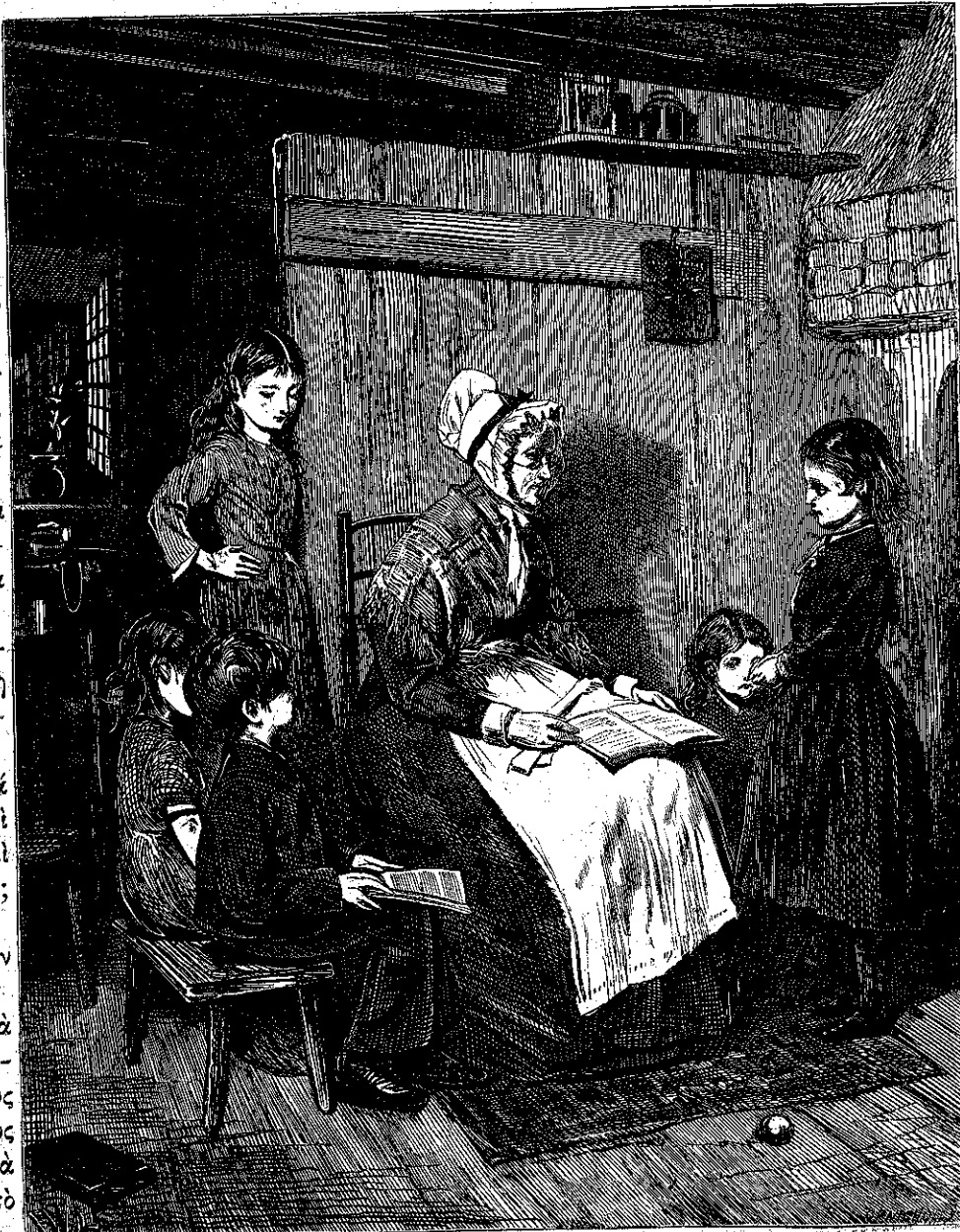
Ἡ Εὐθαλία τὸ ξεύρει νεύρακι τὸ μάθημά της καὶ ἡ κυρία Ἐλένη εἶνε κατευχαριστημένη.

Ὡ! τί καλὴ διδασκάλισσά σου εἶνε ἡ κυρία Ἐλένη καὶ πῶς τ' ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ καὶ πῶς τὴν ἀγαποῦν καὶ αὐτὰ ;

Καὶ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαποῦν ; Αὐτὴ βάζει εἰς τὴν καρδιά των τόσα καλὰ πράγματα. Αὐτὴ τα μαθητῶν εἶνε καλὰ καὶ φιλότιμα παιδιὰ, νὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς γονεῖς των, νὰ σέβονται τοὺς γέροντας, νὰ ἀγαποῦν τὰ γράμματα, νὰ μὴ θέλουν τὸ κακὸν κανενός. Αὐτὴ τα μαθητῶν εἶνε καλὰ καὶ φιλότιμα παιδιὰ, νὰ πηγαίνουν τακτικὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ προσεύχωνται μετὰ εὐλάβειαν καὶ νὰ φυλάγουν τὴν ψυχὴν των καθαρὰν ἀπὸ κάθε κακόν.

Ἡ κυρία Ἐλένη μαθητῶν εἶνε καλὰ καὶ φιλότιμα παιδιὰ, νὰ ἔχουν τάξιν, ν' ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν· διότι ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, εἴτε ἀγόρι εἴτε κορίτσι, δὲν φοβεῖται νὰ πεινάσῃ.

Τί καλὴ ἡ κυρία Ἐλένη ! βλέπετε τὸ ἀνθοδοχεῖο μετὰ τὸ λουλούδι εἰς τὸ παράθυρον ; ἔχει καὶ ἄλλα λουλούδια καὶ τα ποτίζει καὶ ἡ γλυκεῖα των εὐωδία εὐφραίνει τὴν καρδίαν της, εἶνε ἡ γλυκεῖα ἀνταμοιβὴ

διὰ τὸν κόπον της. Ἔτσι καὶ ἂν αὐτὰ τὰ παιδιὰ γίνουσαν καλὰ, ἡ καλωσύνη θὰ εὐφραίνῃ τὴν ψυχὴν της, θὰ εἶνε καὶ αὐτὴ γλυκεῖα ἀνταμοιβὴ διὰ τὸν κόπον της.

Θὰ περάσουν χρόνια· μίαν ἡμέρα ἡ κυρία Ἐλένη δὲν θὰ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν της, δὲν θὰ κάμνη μάθημα· θὰ εἶνε εἰς τὸ νεκροταφεῖο καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ μεγαλώσωσαν, θὰ γίνουσαν νέοι τ' ἀγόρια, καὶ κοπέλες τὰ κορίτσια. Καὶ ὅμως δὲν θὰ λησμονοῦσαν τὴν καλὴν διδασκάλισσάν των, τὴν κυρία Ἐλένη· θὰ τὴν ἔχουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν των τὴν ἀληθινήν, τὴν καλὴν κυρίαν Ἐλένην.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Αφ' οὗ ὁ Πολυνεΐκης καὶ ὁ Ἐτεοκλής, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Οἰδίποδος, ἐφόνευσαν ἀλλήλους, ὁ Κρέων ὅστις ἦτο τὴν βασιλείαν τῶν Θεῶν, προσέταξε νὰ ταφῇ μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἐτεοκλής, ὅστις ἔπεσεν ἐνδόξως ὑπὲρ πατρίδος· ὁ νεκρὸς τοῦ Πολυνεΐκου ὅμως, ὅστις ἐπῆλθε κατὰ τῶν Θεῶν μετὰ ἐχθρικῶν στρατευμάτων διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς βωμοὺς τῶν πατρῶν θεῶν καὶ ἠπειλήσῃ νὰ θανατώσῃ ὅλους τοὺς συμπολίτας του, νὰ μείνῃ ἄταφος καὶ ἀκλαυστος εἰς τοὺς ἀγρούς, βορὰ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὄρνέων· ὅστις δὲ ἤθελε παραβῆναι τὴν προσταγὴν ταύτην καταδικάζετο εἰς τὸν θάνατον διὰ λιθοβολίας θάνατον.

Κατὰ τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἀπανθρώπου ταύτης προσταγῆς ἐξανέστη ἡ καρδιά τῆς Ἀντιγόνης, τῆς μεγαλοφύχου κόρης τοῦ Οἰδίποδος.

Ὁ βασιλεὺς, ἐσκέφθη ἡ Ἀντιγόνη, κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχει νὰ στερῇ τοὺς νεκροὺς τῆς ταφῆς καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν. Οἱ ἄγραφοι νόμοι τῶν θεῶν, οἱ ὅποιοι μᾶς προστάζουν νὰ ἐκτελώμεν πρὸς τοὺς νεκροὺς τὸ ἱερὸν καθήκον τῆς ταφῆς, εἶνε αἰώνιοι καὶ ἀπαράβατοι καὶ κανεὶς ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅσον ἰσχυρὸς καὶ ἂν εἴη, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀσεβῇ πρὸς αὐτούς.

Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισεν, ἀδιαφοροῦσα εἰς τὸν ἀυθαίρετον νόμον τοῦ βασιλέως, νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς τὸν ἀδελφὸν καθήκον τῆς, καὶ νὰ θάψῃ τὸν Πολυνεΐκη καὶ ἂν μέλλῃ νὰ τιμωρηθῇ μεθ' αὐτὸν διὰ τὴν πράξιν τῆς.

Προσέρχεται λοιπὸν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἰσμήνην καὶ τὴν παρακινεῖ νὰ ἐνταφιάσῃ μαζί τῆς τὸν νεκρὸν ἀδελφόν των. Ἡ Ἰσμήνη, εὐγενὴς ἀλλὰ δειλὴ κόρη, ἀκούει μετ' ἄποιν τὴν πρότασιν τῆς ἀδελφῆς τῆς, προσπαθεῖ δὲ νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸν παράτολμον σκοπὸν τῆς.

Συλλογίσου, ἀδελφῆ, λέγει, τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μας, τὴν αυτοκτονίαν τῆς μητρὸς μας ἣτις ἀπηγγονίσθη μόνη τῆς, τοὺς ἀδελφοὺς μας, οἱ ὅποιοι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐθανάτωσαν ἀλλήλους. Ἡμεῖς εἴμεθα μόναι καὶ θὰ εὐρωμεν ἄλγεινόν θάνατον, ἂν δὲν σεβασθῶμεν τὸν νόμον καὶ τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως. Μὴ λησμονῆς ὅτι εἴμεθα γυναῖκες, ὅτι δὲν εἴμεθα κατάλληλοι νὰ πολεμῶμεν ἐναντίων τῶν ἀνδρῶν, ὅτι ἐξαρτώμεθα ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους καὶ ὅτι χρεωστούμεν νὰ ὑπακούωμεν εἰς αὐτούς καὶ ἂν ἀκόμη χειρότερα πράγματα μᾶς προστάζουν. Παρακαλῶ λοιπὸν τοὺς νεκροὺς μας νὰ με συγχωρήσουν, ἂν δὲν εἴμπορῶ νὰ πράξω ὅ,τι πρέπει νὰ πράξω δι' αὐτούς.

Ἡ Ἀντιγόνη ἠγανάκτησε διὰ τοὺς δειλοὺς τούτους λόγους, ἀφ' οὗ ἐπρό-

κειτο περὶ τὸσον ἱεροῦ καθήκοντος, ὡμίλησε πρὸς αὐτὴν μετὰ πικρίας καὶ ἀπῆλθε νὰ ἐκτελέσῃ μόνη τὸ ἔργον τῆς.

Ἡ Κρέων ἐκάθητο πρὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ μετὰ τῶν γερόντων ἐκθέτων εἰς αὐτοὺς τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας διεννοεῖτο ν' ἀκολουθῆσιν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς χώρας· παρεκίλει δὲ αὐτοὺς νὰ φυλάξωσι τὴν προσταγὴν τοῦ ὡς πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Πολυνεΐκου.

Ἐξαφνα ἐμφανίζεται εἰς ἐκ τῶν φυλάκων, τοὺς ὁποίους ὁ Κρέων εἶχε διατάξῃ νὰ φυλάττωσι τὸ πτώμα τοῦ Πολυνεΐκου διὰ νὰ μὴ ἐνταφιασθῇ, καὶ ἀναγγέλλει ὅτι κάποιος τὸν ὅποιον δὲν εἶδεν, ἔρριψε κόνιν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ ἐτοίμασεν αὐτὸν πρὸς ταφὴν.

Ὁ Κρέων κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ὀργῆς, διότι τοιοῦτοτρόπως κατεπατήθη ἡ πρώτη βασιλικὴ διαταγὴ του, ὑποθέτων δὲ ὅτι πολιτικὸς ἐχθρὸς του διέφθειρε διὰ χρημάτων τοὺς φύλακας, ἀπειλεῖ μεθ' ὅρκου ὅτι θὰ θανατώσῃ ὅλους μεθ' ὅρκου βάσανα, ἂν δὲν εὐρωσὶ τὸν ἐνοχοῦ καὶ τὸν φέρωσι πρὸς αὐτόν.

Ὁ φύλαξ, κατευχριστήμενος ὅτι ἔσσωσε τὴν κεφαλὴν του, τρέχει πρὸς τοὺς συναδέλφους του καὶ ἀνακοινῶναι πρὸς αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει περιχαρῆς, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὴν Ἀντιγόνην.

Ἡ Κρέων μένει ἐκπληκτικὸς καὶ μάλιστα πιστεύει εἰς τοὺς λόγους τοῦ φύλακος.

Ἡ Κρέων μένει ἐκπληκτικὸς καὶ μάλιστα πιστεύει εἰς τοὺς λόγους τοῦ φύλακος. Πῶς ἦτο δυνατόν μία ἀσθενὴς κόρη νὰ τολμήσῃ νὰ παραβῆναι τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως. Τότε διηγήθη ὁ φύλαξ, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

Ὅτε, ὦ βασιλεῦ, ἀνακοινῶσα εἰς τοὺς συντρόφους μου τὰς βαρεῖας ἀπειλὰς σου, ἐσκορπίσαμεν μετ' ὄρκου τὴν κόνιν ἀπὸ τὸν νεκρὸν, καὶ ὁ νεκρὸς ἔμεινε γυμνός. Τότε ἐκρῦβθημεν ὀπισθεν τοῦ λόφου καὶ κατασκοπεύομεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ὁ ἀνεμος δὲν ἔφερε πρὸς ἡμᾶς τὴν ὄσμην τοῦ πτώματος, καὶ παρεκινουμένον ἀλλήλους νὰ προσέχωμεν ἀγρύπνως. Τοῦτο διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν, ἀλλὰ κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἠγέρθη φοβερός ἀνεμοστρόβιλος, ὅστις ἔσειε τὰ δένδρα. Ἡμεῖς ἐκαθήμεθα σιωπηλοὶ!

Ἄλλ' ἔξαφνα διακρίνομεν τὴν νεανίδα, ἡ ὁποία ἐξέβαλε γοεροὺς κλαυθμούς· ὁμοίᾳ πρὸς πτηνόν, τὸ ὅποιον ἐπιστρέψαν εἰς τὴν φωλεάν του εὐρίσκει αὐτὴν κενὴν καὶ κλεμμένους τοὺς νεοσσούς του, κλαίει βλέπουσα ἀκάλυπτον τὸ πτώμα, καὶ καταρᾶται ὅσους ἀπεγύμνωσαν τὸν ἀδελφόν τῆς. Καὶ συγχρόνως φέρει πάλιν ξηρὰν κόνιν καὶ ἀπὸ χαλκοῦν ἀγγεῖον χύνει τρίς σπονδάς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σώματος. Καθὼς τὴν εἶδομεν ὠρμήσαμεν κατ' αὐτῆς καὶ τὴν συνελάβομεν· ἀλλ' αὐτὴ ἔμεινε ἡ-

συχὸς καὶ ἀπτόητος καὶ ὅταν τῆ εἶπομεν ὅτι αὐτὴ ἠθέλησε νὰ θάψῃ τὸν νεκρὸν, δὲν ἠρνήθη τὴν πράξιν τῆς.

Ἐν ᾧ ὁ φύλαξ ὡμίλει τοιοῦτοτρόπως, ἡ Ἀντιγόνη ἵστατο ἀτάραχος πρὸς τὴν γῆν κλίνουσα τὴν κεφαλὴν, ὅτε δὲ ὁ Κρέων τὴν ἠρώτησεν ἂν αὐτὴ παρέβῃ τὴν βασιλικὴν διαταγὴν, ἡ Ἀντιγόνη ἀπήντησεν ἄνευ φόβου:

[Ἐπειτα συνέχεια] Κατὰ τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους Α. Π. Κ.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΟΥΛΗΣ

Θά σας ὀδηγήσω εἰς ἓν χωρίον ἐλεεινὸν καὶ ἄθλιον, τὸ ὅποιον ἔχει κακὴν φήμην διὰ τοὺς δρόμους καὶ τὴν ἀλλοίαν του κατάστασιν, περισσότερον ὅμως δυσφημισμένον εἶνε διὰ τοὺς κατοικοὺς του, οἵτινες εἶνε ὅλοι τοῦ «σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκοῦ» καθὼς λέγουσιν. Ἡ χωροφυλακὴ πάντα εἶχε δυσοληψίας μετ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ πονηρότερος ἐξ ὅλων ἦτο ἀνατιρηρῆτος κάποιος ὀνομαζόμενος Μπαμπουλῆς, τρομερὸς κλέπτης.

Τὸ αἰσχρὸν ἐπάγγελμα εἰς τὸ ὅποιον ἠσχολεῖτο δὲν εἶχεν ἐν τούτοις τὸ χάρισμα νὰ τον πλουτήσῃ ἡ κατοικία του ἢ το ρυπαρὰ, σκοτεινὴ, ὑγρά.

Ὁ Μπαμπουλῆς εὐρίσκετο συχνὰ εἰς οἰκονομικὰς δυσχερεῖας· κατὰ τὴν περίστασιν ὅμως περὶ ἧς κάμωμεν λόγον εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν· διότι ἡ κάτοικος τῶν πέριξ χωρίων διήρχοντο ἀπὸ τοὺς δρόμους ὅπου παρεφύλαττεν ὁ Μπαμπουλῆς πολλοὶ μαζί καὶ κρατούντες μεγάλας ράβδους.

Τὶ νὰ κάμῃ κανεὶς ὅταν πειρᾷ καὶ δὲν θέλῃ νὰ ἐργασθῇ;

Πρέπει νὰ ἔχῃ ἐφευρετικὸν νοῦν. Ταῦτα ἐσκέπτετο καὶ ὁ Μπαμπουλῆς, μετρῶν καὶ ἔξαναιμετρῶν τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντιοῦ του, τὸ ὅποιον μεθ' ὀλην τὴν καλὴν θέλησιν του, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ τὰ ἐξήντα λεπτά.

Ἐξήντα λεπτά! ... ἐξήντα λεπτά! τί ἀθλιότης! ἓνας ἀνθρώπος ὡσάν ἐμένα, ὅστις ἀγαπᾷ τὸ καλὸ κρασί καὶ τὸ καλὸ φαγητόν, καὶ νὰ ἔχῃ ὡς μόνον περιουσίαν ἐξήντα λεπτά εἰς τὸ θυλάκιόν του! Παρατηρῶν δὲ μετὰ μελαγχολίας ἐμπρὸς ὄψεσι τὰς μάδας τῶν χωρικῶν οἵτινες ἐδῆγον τοὺς βοῦς, τὰς αἰγὰς, τὰ πρόβατα, τὰς χῆνας, τοὺς γάλους. Τί ὄρατα ἂν εἶχε μερικὰ ἐξ αὐτῶν.

Ἄχ! ἐλησμονῆσα, ἀνέκραξεν ἔξαφνα τρίβων τὰ μέτωπόν του· σήμερον εἶνε ἐμπορικὴ πανήγυρις ἐς τὴν χώραν. Ἄ! ἐσώθηκα, προσέθηκεν ὡς ν' ἀπῆλ- λάθη ἀπὸ μέγα βάρος.

Ἐισελθὼν λοιπὸν εἰς τὴν καλύβην, ἐξέβαλε τὸ ἐλεεινὸν ἐνδύμα τὸ ὅποιον ἐφόρει, ἐνεδύθη ἄλλα ἐνδύματα καὶ

νουργῆ, μετὰ τὰ ὅποια ὡμοιάζεν ὡς καλὸς οἰκοκύριος μικροκτηματίας.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ εὐρωμεν τρόπον νὰ φουσκώσωμε τὸ πούγυμάς.

Τότε ἐρευνήσας εἰς ἓν καλάθιον ἔλαβεν ἐπιχρυσά τινα καὶ ἐπάργυρα κομδία, τὰ ὅποια εἶχε κλέψῃ ἐκ τῆς προθήκης ἐνὸς μικροεμπόρου, ἐγέμισεν ἓνα σάκκον, ἔπειτὰ τὸν ἐκρέμασε διὰ διπλοῦ σπάγου εἰς τὸν λαιμόν του, ἀφῆσας ὅμως αὐτὸν νὰ κρέμεται ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του· ἔλαβε δὲ καὶ βελόνην.

Τοιοῦτοτρόπως παρεσκευασμένος ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν· εἰσῆλθεν εἰς δρόμον τινα ὅπου κατῴκει ἡ Ἐλισάβητ Γερόμη, ῥάπτρια ἀσπρορροῦχων ἔχουσα καὶ βοήθους δύο ἐργάτιδας.

Κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας τὴν ὅποιαν κατῴκει ἡ Ἐλισάβητ Γερόμη ὑπῆρχε κορμὸς ξηρανθέντος δένδρου. Ὁ Μπαμπουλῆς ἐκάθησε καβάλα ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου καθίσματος καὶ στρέψας τὰ νῶτά του πρὸς τὸ παράθυρον ἤρχισε νὰ ἀριθμῇ τὴν περιουσίαν του.

— Τώρα λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἀγύρτης ὀμιλῶν ὑψηλοφώνως ὡς ἀνθρώπος βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ποῦ εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς ἀγορᾶς καὶ εἰς μέρος ἡσυχον, ἄς κάμωμεν ὀλίγον τὸν λογαριασμόν μου... ἐν πρώτοις ἐπῆρα δι' ἓνα βῶδι που ἐπούλησα πενητακόσιες δώδεκα δραχμῆς, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρέπει ν' ἀφαιρέσω δέκα πέντε, ποῦ ἔδωκα εἰς τὸν Σαράντη ποῦ μοῦ το ἐπούλησε. Ἐπειτα ἐπῆρα πεντακόσιες εἴκοσι δραχμῆς δι' ἓνα ἄλλο βῶδι. Πεντακόσια δώδεκα καὶ πεντακόσια εἴκοσι βγάλε δεκαπέντε, κάμουν, κάμουν... Νὰ πάρῃ ἡ εὐχὴ! νὰ εἶχα κἂν κουκιά, ἢ κἂν πετραδάκια θὰ ἔκαμνα εὐκολὰ τὸν λογαριασμόν μου. Ἄς ἰδοῦμε! Πεντακόσια εἴκοσι, βγάλε δεκαπέντε, ὑπερὰ πεντακόσια δώδεκα... ἄχ πόσα κάμουν; Δὲν θὰ τα βγάλω πέρα... ἔχω καὶ τρία σακκιά σιτᾶρι καὶ μία φοράδα καὶ μαλλί... καὶ ἄρνια. Πενήντα, οὐδόντα, ἑκατὸν πενήντα, ἔπειτα τριάντα ἑννέα, ἴσως ὅλα θὰ ἀναβαίνουν σὲ χίλια, σὲ δύο χιλιάδες... Τώρα πλεῖα τὰ ἔχασα... δίνω εἴκοσι δραχμᾶς ἐς ὅποιον μοῦ εἰπῇ πόσα κάμουν ὅλα.

Ὁ Μπαμπουλῆς ἐν ᾧ ἠρίθμει ἔκουδούνηκε μετ' ἐπιδειξίτητα τὸ περιεχόμενον τοῦ μικροῦ σάκκου, τὸ ὅποιον ἐξέβαλε τερπνὸν μεταλλικὸν ἦχον. Ἐλάμβανε τὰ κομδία, τὰ ἐθώπευε, θὰ ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἦσαν χρυσᾶ νομίσματα. Ἐν τούτοις ἡ Ἐλισάβητ Γερόμη καὶ αἱ δύο ἐργάτιδες ἤκουσαν τὸν μονόλογον τοῦτον. Κρυμμέναι ὀπισθεν τοῦ παραπέτασματος παρετήρουν τὸν ἀγνωστον μετροῦντα τὸν θησαυρόν του καὶ ἤκουον ὅσα ἔλεγε.

Αἱ νεαραὶ καὶ ζωηραὶ ἐργάτιδες εἶχαν τὴν διάθεσιν νὰ γελάσουν, ἀλλ' ἡ Ἐλισάβητ τὰς ἐπέπληξεν ἐλαφρῶς.

— Σιωπῆ δά! μὴ τὸν διακόπτετε τὸν ἀνθρώπον ἂν ὑποπτεύσῃ ὅτι τὸν ἀκούομεν, θὰ σιωπήσῃ... καλλίτερα νὰ περιμένωμε γιὰ νὰ γελάσωμε μετ' ὅλην τὴν καρδίαν μας.

Ἡ Ἐλισάβητ ἦτο ἀστεία καὶ φιλοσκόμμων καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ εὐρη τρόπον νὰ γίνῃ ὅσον τὸ δυνατόν κωμικώτερον τὸ ἀποτελεσμα.

Ἄλλ' ἔξαφνα ὁ Μπαμπουλῆς ἀνέκραξε: — Ἄχ! καὶ νὰ εἶχα ἐδῶ τὴν ἀγαπημένην μου ἀνεψιά, τὴν Ἐλισάβητ Γερόμη, τὴν κόρην τῆς δυστυχισμένης ἀδελφῆς... ἄχ! πόσο θὰ ἦμουν εὐχарιστημένος. Λέγουσιν πῶς εἶνε ἐξυπνη, τοῦ διαδόλου, πῶς ξέρει καὶ γράφει καὶ διαβάσει ὡς δάσκαλος. Τί παρηγορία θὰ ἦτο γιὰ μένα ἂν τὴν εἶχα ἐς τὸ σπίτι μου, τώρα που ἔχασα τὴν γυναῖκά μου καὶ τοὺς δύο μου υἱούς. Θὰ με βοηθῆς ἐς τὴ δουλειά μου, θὰ κρατῆς τοὺς λογαριασμούς, θὰ φυλάγῃ τὸ σπίτι ποῦ ἔχω τόσο βιὸ μέσα. Θὰ τῆς δώσω λαμπρὰ προίκα. Θαύρη ἓνα λαμπρὸ παλληκάρι δι' ἄνδρα, καὶ σὰν κλείσω τὰ μάτια μου θὰ εἶνε κάποιος που νὰ κληρονομήσῃ τὴν περιουσία μου, τὰ χωράφια μου, τὰ κοπάδια μου... Ὅ, τι ἔχω θὰ εἶνε γι' αὐτὴν... Ἄχ! γιατί ἐμάλωσα μετ' ἀδελφῆ μου, ποῦ δὲν θὰ τῆς εἶπε βέβαια τίποτε γιὰ μένα. Ἐλισάβητ! Ἐλισάβητ! Καὶ ὁ ἀγύρτης ἐφώνησε δίδων εἰς τὴν φωνὴν του ὅσον τὸ δυνατόν συγκινητικώτερον τόνον.

— Μὰ εἶνε ὁ θεὸς σας, κυρία Ἐλισάβητ, εἶπε μία τῶν ἐργατίδων! Τί τύχη ποῦ τὴν ἔχετε!

— Ὅ! τί παράξενη τύχη! ἀνέκραξε καὶ ἡ Ἐλισάβητ κινουσα τὰς χεῖράς τῆς... Καὶ ἡ μητέρα μου νὰ μὴ μου κάμῃ ποτὲ λόγον διὰ τὸν θεὸν μου.

— Τί τυχερὴ που εἶσθε, κυρία Ἐλισάβητ, εἶπε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἡ δευτέρα τῶν ἐργατίδων, ἣτις ἐξῆλευν ἤδη τὴν εὐτυχίαν τῆς κυρίας τῆς· θὰ γίνετε πλουσία, καὶ δὲν θὰ ἔχετε πλέον ἀνάγκην νὰ ἐργάζεσθε.

Ὁ πόθος ὅλων τῶν ὀκνηρῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν εἶνε νὰ μὴν ἐργάζωνται.

— Ὁ κακόμοιρος ὁ θεὸς μου, δὲν θέλω νὰ βασανίζεταί περισσότερον ἐμπρὸς ἐς τὴ θύρα μου. Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν προσκαλέσω· σεῖς ἐτοιμάσατε ἐν τῷ μετὰ ἔν ὥρατον γεῦμα. Μὴ κυττάτετε ἔξωδ'· νὰ, πάρετε ἐν εἰκοσιπεντάριον ἀγοράσατε ὅ,τι καλλίτερον εὐρήτε ἐς τὴν ἀγοράν· μὴ λησμονήσατε νὰ πάρετε καὶ τὸ καλλίτερον κρασί.

Αἱ νεανίδες ὑπήκουσαν ἀμέσως· ὁ ἐνθουσιασμός των ἦτο εὐλογος, διότι ἐσυλλογίζοντο ὅτι καὶ αὐταὶ θὰ εἶχον τὸ μερίδιόν των.

Ἡ μία ἐξῆλθε κρατοῦσα κἀνιστρον εἰς τὴν χεῖρα, ἐν ᾧ ἡ ἄλλη ἠπλωεν ἐπὶ τῆς τραπέζης λευκότατον τραπεζομάντηλον, ἐκαθάριζε τὰ ποτήρια καὶ ἐτριβε τὰ μαχαιροπήρουνα διὰ νὰ στίλβουν.

Ἡ Ἐλισάβητ ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην, διώρθωσε τὴν κόμην τῆς, ἔστρωσε τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου τῆς, ἔπειτα δὲ κατέβη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Μπαμπουλῆν ὅστις ἐξηκολούθει νὰ παραπονῆται.

— Κύριε, τῷ εἶπε, με συγχωρεῖτε ἂν σας ἐνοχλῶ, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου ὡμιλοῦσατε διὰ μίαν Ἐλισάβητ Γερόμη, ἡ ὅποια εἶνε ἀνεψιά σας. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιόν μου ὄνομα καὶ εἶμαι κόρη τῆς Κατερίνης Μηδιώτου, ἡ ὅποια ὑπανδρεύθη τὸν πατέρα μου πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν. Μήπως εἶμαι ἡ συγγενὴς τὴν ὅποιαν ζητεῖτε;

— Κατερίνη Μηδιώτου! ἀνέκραξε μετὰ συγκινήσεως ὁ ἀγύρτης· ἡ Κατερίνα! ἡ καλὴ μου ἀδελφῆ... κόρη τῆς εἶσαι! Ἄ! τότε δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, εἶσαι ἀνεψιά μου. Ἐλα ἐδῶ, κόρη μου, νὰ σε φιλήσω ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ σε ζητῶ ἀνυπομονῶ νὰ σε σφίξω ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Ἐλισάβητ παρεκάλεσε τὸν θεὸν τῆς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πτωχικόν τῆς καὶ νὰ γευματίσῃ μαζί τῆς. Ἐκάθησαν εἰς τὴν τραπέζαν καὶ ὁ Μπαμπουλῆς ἔφαγεν ἀπλείστως. Τί ὄρεξι, ἀλήθεια που εἶχε! Μόνος του ἔφαγε περισσότερον παρὰ ἡ ῥάπτρια καὶ αἱ δύο ἐργάτιδες τῆς συγχρόνως καὶ ἐπὶ ὅσον θὰ ἐπίνον δέκα. Καὶ πῶς νὰ μὴ φάγῃ καὶ νὰ μὴ πῖῃ. Δὲν ἦτο καθ' ἡμέραν συμπόσιον. Ἐν τούτοις ὁ ἀγύρτης δὲν ἔχασε τὴν ἐξυπνάδα του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔσυρε τὸν σάκκον, ἡ δὲ Ἐλισάβητ καὶ αἱ δύο ῥάπτρια ἐθαύμαζον τὸν γλυκὺν ἦχον τῶν λιρῶν.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Μπαμπουλῆς ἐκίνησε ν' ἀναχωρήσῃ, ἐκφράζων εἰς τὴν ἀγαπητὴν του ἀνεψίαν τὴν λυπὴν ὅτι τὴν ἀφίνει τόσον γρήγορα, ἀλλ' ὑποσχέθησθε ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον. Ἡ Ἐλισάβητ, ἡ ὅποια ἐφαντάζετο ἤδη ὅτι ἦτο ἡ κληρονομία τοῦ θεοῦ τῆς, ἐπεριποιήθη τὸν γέροντα καὶ ἐγέμισε τὸ θυλάκιον του μετ' ὅσων εἶδους γλυκύσματα.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Μπαμπουλῆς δὲν ἐπανῆλθε δεινῶς καταδικωμένος ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς, ἐνεκεν ἐγκληματικῶν πράξεων τὰς ὁποίας εἶχε διαπράξῃ, συνελήφθη τὴν ἐπαύριον καὶ ἐφυλακίσθη.

Ἡ Ἐλισάβητ ἔμαθε διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἐξηπατήθη ὑπὸ ἐνὸς ἀγύρτου. Εὐτυχῆς διότι ἐγλύτωσε τόσον εὐθνήν, ὠρκίσθη νὰ μὴ πιστεύῃ τοῦ λοιποῦ τόσον εὐκόλα εἰς τὰς κληρονομίας καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν νὰ ζητήσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΒΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Αντωνάκης αναγγέλλει με χαράν εις τήν μητέρα του ότι έμβηκε εις τήν αφάρσειν.
— Αλλάβεια! είπέ μου λοιπόν, τρία από όκτώ πόσα κάμουν;
Ο Αντωνάκης σιωπά.
— Υπόθεσε, επαναλαμβάνει ή μήτηρ, ότι σου δίδω όκτώ καραμέλλες και τρώγεις τας τρεις πόσαι θά σου μείνουν;
— Καμμία.
— Πώς καμμία! αφού θά φάγης μόνον τας τρεις;
— Ναι, τας τρεις! εγώ ξεύρω καλά τόν εαυτόν μου! θά φάγω και τας όκτώ.
Εστάλη υπό της Κόρης της Δοξασμένης; 18ης.

Ο Κουφοκεφαλάκης έχει πρὸς κόλησιν ένα όνον· μάθων δὲ ότι φίλος του τις εζήτει να αγοράση ένα τοιούτον γράφει πρὸς αυτόν:
[α] Αγαπητέ μου Σταμάτη, αν σκοπεύης να αγοράσης ένα καλό γαϊδούρι μη με λημονήσῃς.
Εστάλη υπό του Άδελφού του Μελου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 28 Σεπτεμβρίου.

- 700. Λεξιγράφος. Άνθρωπον αρχαιότατον με μύριον συνδέσατε και τι στυλιπνόν πολύτεμον εύθως αποτελέσατε.
701. Στοχειογράφος. Πεντασύλλαβος πρόκειμαι λέξις, είμαι δὲ τῶν λογίων έστια.
702. Αναγραμματισμός. Ρήμα σημαίνον κίνησιν αν αναγραμματισθῃ, εις πῶσαν πάλιν, λυτά μου, ευκόλως θα νικήσῃς.
703. Μωσαϊκόν. Ο Φίλιππος ο Μακεδών, ή Χρῆς, ο Άριων, ή Κόρινθος, ο Έλικών, ο Μίνως, ο Όριων, σοι δίδουν τὰ συστατικά μετά του Ισμηνίου, να σχηματισθῇ τῶναμα ενδόξου μας μνημείου.

- 704. Δίνεγμα. Υπό γεφύρας κείμεθα κ' εις ύψος κατοικοῦμεν, Ένιστε και βρέχομεν και ως ποτάμι τρέχομεν και ενῶ δὲν εἴμεθα πηνά, δύο πτερὰ κινούμεν.
705. Απροσδόκητον. Πότε ο Δεκέμβριος έρχεται πρὸ του Νοεμβρίου;
706. Αστήρ. Ν' αντικατασταθῶσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε καθέτως να ναγινοσκειται επαρχία της Μικράς Άσίας, όριζοντίως αρχαίος ναύαρχος των Ροδίων, διαγωνίως πόλις της Κιλικίας και νήσος της Ελλάδος.

- 707-709. Κεκρυμμένα όνόματα πτηνῶν. 1. Ο καταρρονών τὰ δσια εἶνε άσεβής. 2. Η καλή ραφανίς ως όρεκτικόν χρησιμεύει. 3. Ο Έκτωρ τῆ ζένη αὐτῶ Έλένη φιλικῶς διέκειτο.

- 710-711. Μεταμορφώσεις. 1. Η Ρώμη δια 10 μεταμορφ. να γίνη Τάρας. 2. Το πνεῦμα δι' 11 μεταμορφ. να γίνη τόνος.
712-715. Μαγικόν γράμμα. Δ' αντικαταστάσῃς ενὸς γράμματος εκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δια δύο άλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, να σχηματισθῶσιν άλλαι τῶσαι λέξεις:
716. Διπλή άκροστοιχίς. Τὰ αρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων αποτελοῦσι τὸ όνομα μιάς τῶν Μουσῶν, τὰ δὲ δεύτερα, αντιστρέφως ταῦτα αναγινοσκόμενα, τὸ όνομα ίατροῦ τῆς αρχαιότητος.
717. Έλλησισύμφωνον.

- 718. Φωνηενδόλιπον. πλλ-εν-πλν-μσν-εν-δξν-μς-δς.
719. Γρίφος. Ω! Μ δσφ Μ ελαί εψ!

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ασκήσεων τῆς 8 Ιουλίου ε. ε.

- 584. Ιούδας (ίου δός).—585. Άρατος, άρ άρτος.—586. Θυμός, μύθος.—587. Φυλακή, ύλακή.—588. Κλίμα, σταφύλι, κρασί.—589. Εἶνε 4 γάτα τὸ δλον, διότι εκάστης γωνίας ή γάτα έχει εμπροσθεν της τὰς γάτας τῶν τριῶν άλλων γωνιῶν και εκάστη γάτα κάθηται επάνω εις τήν ούραν της.
590. ΜΙΑ-ΤΙ-Α-ΔΗΣ.—591. Ο Ν Α Γ Ρ Ο Σ
592-593 1. Θέτις-2, Ήρα. 594-595. 1. Κρέμα, κράμμα, γράμμα, γάρμα, γεῦμα, 2. Λευκός, Λευκος, λυκος, λάκκος, λάρος, Δέρος, μέρος, μέλος, μέλας.—596-600. Η ανταλλαγή γίνεται δια τῶν γραμμάτων κ, σχηματίζονται δὲ αι λέξεις: κάστωρ, Κύπρος, άκρος, κωφός, κάπρος.—
601. Αν θέλῃς να σε αγαποῦν, αγαπά ου [τους άλλους.
602. ΑΡΑΛΗ (1, Βαγδάτιον. 2, Πάρις, 3, Ουράλας, 4, Βερολίον, 5, Αθηνά).—603. ΙΑΣΩΝ, ΘΑΔΗΣ (1, Ιουδίθ, 2, Αλεξάνδρα, 3, ΣαούΔ, 4, ΟκυρόΗ, 5, ΝικίαΣ).—604. ΚΙΘΑΡΑ (1, Κικέρων, 2, Θάσος, 3, Ράκη).—605. Μη τήν θήν καλλωπίζου, αλλά εν τοῖς επιτηδεύμασιν ίσθι καλός.—606. Φοβού τὰς διαβολάς κῶν ψευδεῖς ὄσιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

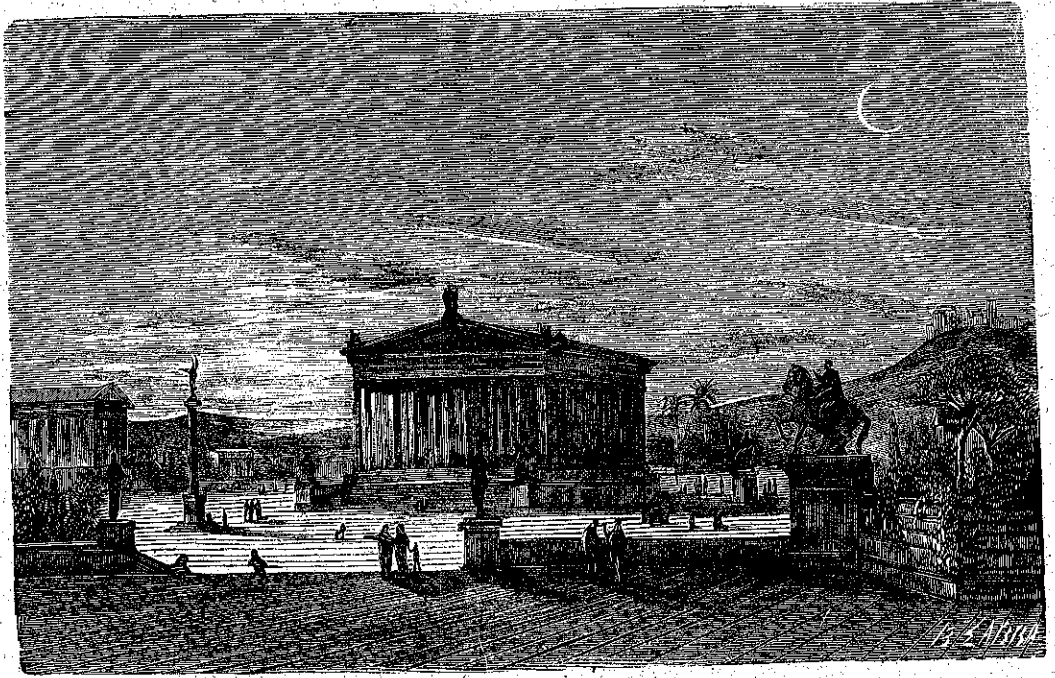
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτηδεύμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' εἶκοην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακλῆν εις τήν χάραν ήμῶν υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.
ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 5.—Έξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός και εἶνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.
ΕΚΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Έν Ελλάδι λεπ. 15.—Έν τῶ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδὸς Αἰόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.
Έτος 17ον.—Άριθ 33

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Έν Αθήναις, τήν 19 Αύγουστου 1895

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΕΚΤ. Μ Α Λ Ω
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ.
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· Ίδε σελ. 249]

Ο εν Έρέσφ ναός της Αρτέμιδος. (Ίδε σελ. 263).

Τήν 3 μ. μ. ως τη ειχε προείπη ο κ. Βουλφράν έσήμανε τὸν κώδωνα και εζήλθε μετά της Πετρίνας έρμαξής πρὸς έπίσκεψιν τῶν εργοστασίων κατὰ τὸ σύνθηδες· διότι οὐδὲ μίαν ήμέραν παρέλειπεν έπισκεπτόμενος τὰ διάφορα καταστήματα κατὰ σειράν, ουχι βεβαίως ήλων να ἴδῃ τὰ πάντα αλλά τούλάχιστον να τον ἴδωσι, να ακούσῃ τὰς παρατηρήσεις τῶν διευθυντῶν του και δώσῃ εις αὐτοὺς τὰς διαταγὰς του. Προσέτι δὲ θά έπληροφορεῖτο μόνος περιπείστων άλλων πραγμάτων, ως εάν μη ήτο τυφλός, δια παντοίων μέσων αναπληρῶντων τοὺς έσκοτισμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς.
Τήν ήμέραν εκείνην έπισκέφθησαν κατὰ πρώτον τὰς Φλιξέλλας, χωρίον μέγα, ένθα ήσαν τὰ ξανθήρια τοῦ λιναρίου και της καννάβειος· άλλ' ο κ. Βουλφράν άντι να πορευθῇ εις τὸ γραφείον του διευθυντοῦ, ήθέλησε να εισέλθῃ, στηριζόμενος επί του ὤμου της Πετρίνας, εις εκτεταμένον ύπόστεγον, ένθα κατεγίνοντο εκφορτώνοντες δέματα καννάβειος και αποθηκεύοντες αὐτά.
Κατὰ κανόνα ὅπου δήποτε ενεφανίζετο ο κ. Βουλφράν οὐδέποτε διέκόπτον οι εργάται τήν εργασίαν πρὸς υποδοχὴν αὐτοῦ, οὐδὲ έπετρέπετο να τῷ ὀμιλήσωσιν, ει μη εάν τους ήρώτα. Όθεν και ένταῦθα ή εργασία εζηκολούθησεν ως εάν μη ήτο παρών, αλλά μόνον ταχύτερον και κανονικώτερον.
«Πρόσεξε εις ὅ τι θά σου εζηγήσω τώρα, ειπε πρὸς τήν Πετρίναν, διότι θέλω πρώτην φοράν να δοκιμάσω να ἴδω

δια τῶν ὀφθαλμῶν σου και να εξετάσω μερικά δέματα άπ' αὐτά ὅπου εκφορτώνουν τώρα. Το άργυρίζον χρώμα το εἰξεύρεις, δὲν εἶν' ἀλήθεια;»
Η Πετρίνα εδίστασεν.
«Η μάλλον τὸ μαργαρόφατον, τὸ γριπε ρ λ δῆλα δὴ.
— Τὸ μαργαρόφατον, μάλιστα, κύριε.
— Καλά. Εἰξεύρεις και να διακρίνης τὰς διαφόρους αποχρώσεις του πρασίνου, τὸ πράσινον βαθύ, τὸ πράσινον ανοικτόν, τὸ μελανόφατον, τὸ κόκκινον;
— Μάλιστα, κύριε, ή τούλάχιστον περίπου.
— Αρκεί περίπου· λάβε λοιπόν μίαν δρακά από οἰονδήποτε δέμα και παρατήρησέ το καλά, ὥστε να μου εἰπῆς τί χρώμα έχει.»
Η Πετρίνα έποίησε τὸ προσταχθέν και άφ' οὐ εζήτασε καλῶς τήν καννάβιν ειπε μετά συστολής:
«Κόκκινον, καλὰ εἶπα κόκκινον;
— Δός μου εδῶ».
Και έφερε τήν δρακά εις τοὺς ῥῶθωνάς του και τήν ὠσφράνθη:

«Δὲν ήπατήθης, ειπε, πραγματικῶς κόκκινον πρέπει να εἶνε».
«Εκπληκτος απέβλεψε πρὸς αὐτόν· εκείνος δὲ ως μαντεύσας τήν εκπληξίν της εζηκολούθησε:
«Μύρισε τήν καννάβιν αὐτήν· δὲν σου φαίνεται ότι μυρίζει σαν καραμέλα;
— Ακριδῶς, κύριε.
— Λοιπόν αὐτὴ ή ὀσμὴ σημαίνει ότι τήν έπέγνωσαν εις τὸν κλίβανον και εκάη, και αὐτὸ λέγει ότι τὸ χρώμα της εἶνε κόκκινον· λοιπόν ὀσμὴ και χρώμα εζελέχονται και επικυρώνονται μεταξὺ τῶν και με πείθουν ότι πολὺ καλὰ εἶδες και μου δίδουν έλπίδας ότι δύναμαι να σ' εμπιστεῶμαι. Ἄς υπάγωμεν εις άλλην άμαξαν και λάβε μίαν άλλην δρακά.
«Ήδη ή Πετρίνα εἶρεν ότι τὸ χρώμα ήτο πράσινον.
«Εἶνε εἴκοσι εἶδη πρασίνου· πρὸς ποῖον φυτὸν παρομοιάζεις αὐτὸ τὸ πράσινον.
— Πρὸς τὸ λάχανον, μου φαίνεται, και κάπου κάπου έχει στίγματα μαυρενδερά και μαῦρα.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Πάρα, εις τὰς διακοπάς, εις τὰς ήμέρας της αναπαύσεως μετά τήν κόπωσιν της συντόνου μελέτης και τὰς συγκινήσεις τῶν εξετάσεων, τί δροσερώτερον αναψυκτικόν δια τὸς μαθητάς και τὰς μαθητριάς δύναται να ύπάρξῃ από τοὺς τόμους της Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν;
Τίς γονεύς δὲν θά προτιμῆσῃ τήν «Διαπλάσιν» παντός άλλου αναγνώσματος δια τὰ προσφιλή τέκνα του, άφου όχι μόνον τερπνότερον και καταλλιλότερον δὲν ύπάρχει εις τήν γλώσσάν μας, αλλά οὐδὲ ευθηνότερον;—Διότι εκ τῶν 24 τόμων της Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον έτιμῶντο φρ. 2,50 εκάστος προδίδόνται τώρα εις τιμὴν ἀπίστεύτως ευθηνήν, ήτοι πρὸς δραχμὴν 1,10 εκάστος δια τοὺς έν Αθήναις, δραχμὴν 1,40 δια τοὺς έν ταῖς Επαρχίαις, και φρ. χρ. 1 δια τοὺς έν τῶ Έξωτερικῶ.
—έλευθεροί ταχυδρομικῶν τελεῶν—
οι εζῆς 17 τόμοι της «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»:
4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστὰ εκάστος.
Οι εκ της άνω σειράς εξαίρουμένοι 7 τόμοι εἶνε σχεδόν εζηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα ευρισκόμενα αντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 12ου, 13ου και 14ου τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10ου φρ. 4—και τοῦ 2ου φρ. 10.

Και εκ τῶν 17 δὲ τόμων της δραχμῆς οι βαθμυδὸν εξαπλούμενοι θά υπερτιμηθῶσι πάλιν.
Έν τοῖς τόμοις της «Διαπλάσεως», ὧν εκάστος κοστειται δι' 100 εἰς 130 εἰκόμων και εἶνε ανεξάρτητος τῶν άλλων αποτελεῶν αὐτοτελεῆς βιβλίον εκ μεγάλων δεξιδῶν 192, εμπεριέχονται, εκτός της άλλης ποικιλίας, εζόχως επαγωγῶ, μορφωτικῆς και διδακτικῆς ὕλης, και τὰ εζῆς ήθικώτατα και τερπνὰ μυθιστορήματα:
Ο Άνοικτόκαρδος, έν τῶ 6ῳ τῶμῳ. — Οι τρεις μικροί Σωματορύλακες, έν τῶ 7ῳ και 8ῳ.—Ο Βράχος τῶν γλάρων, έν τῶ 9ῳ.—Ο Μικρὸς ήρως, έν τῶ 10ῳ.—Η Κόρη τοῦ Γεροθωμά, έν τῶ 11ῳ. — Ο Ιωάννης Καστέρας, έν τῶ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ.—Τὸ Κερθάνιον, έν τῶ 13ῳ και 14ῳ.—Αἱ Διεταῖς διακοπαί, έν τῶ 15ῳ και 16ῳ.—Ο Ποιάρχος, έν τῶ 17ῳ και 18ῳ.—Η Γυφτοπούλα, έν τῶ 19ῳ και 20ῳ.—Η Άδελφούλα μου, έν τῶ 20ῳ.—Οι Κακοί άνθρωποι έν τῶ 21.—Ο Μικρὸς λόρδος, έν τῶ 22ῳ.—Ο Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, έν τῶ 23ῳ και 24ῳ.
Παραγγέλλαι μετά του άντιτίμου (δεκτῶ και εις γραμματίσσημα παντός Κράτους) απευθύνονται, δι' έπιστολῆς συστήμηνς, κατ' ευθείαν:
Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον,
Έκδοτῆν της «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὀδὸς Αἰόλου, αριθ. 119.
Εἰς Αθήνας

Έν τῶ τυπογραφείῳ τῶν καταστημάτων Ἄνεστη Κωνσταντινοῦ 1895—8771.